

SRH 2013 – 11.8. Den první

Trošku s nervozitou vstávám již ve 4 hodiny. Pouze konstatuji, že jsme opět blíže podzimu. Sluníčko je někde za Jizerkama a osvětluje někoho jiného. Vstávám brzy proto, abych se vyhnul pražské dopravní špičce. Jestli existuje něco, co nenávídím, pak je to určitě dopravní zácpa. Jana spokojeně spí a je připravena splnit svoje prokletí. „Nechceš mne sebou, tak si hezky ráno udělej snídani a až se vrátíš, tak si tu špínu vypereš a vyžehlíš sám“. Známa ji a vím, že ji to dlouho nevydrží. Když dělá snídani ona, tak mám jen jedno vajíčko. Prý musíme držet důchodcovskou linii a to ze dvou důvodů. Za prvé proto, abychom neztloustli a za druhé proto, abychom snížili výdaje. K tomu prvnímu se rád připojuji, ale to druhé nějak nechápu. Potutelně se usmívám, když na pánev sázím rovnou čtyři vajíčka. Stačím ještě prohlédnout na webu stav počasí. Nebude to sice ideální, ale vypadá to dobře. Stále ještě věřím francouzskému meteorologickému modelu, i když si myslím, že německý model od www.yr.no je přesnější. Vše mám již připraveno v autě od minulého dne. Nakonec jsem nechal Janě i tablet a místo něj si vzal netbooka. Přeci jenom nějaká komunikace musí být. Před dovolenou jsem si pořídil i čínský mobil na dvě simky. Plně jsem ho naládoval vším možným, co jsem předpokládal, že budu používat. Tentokrát jsem odstoupil od navigačního programu TrekBuddy a přešel (legálně jsem si ho za necelé dvě stovky koupil) na program Locus Pro. Je to to nejlepší, co jsem ve svém životě zatím používal. GPS v mobilu je sice méně citlivá a používá horší algoritmy výpočtu polohy, ale v kombinaci s turistickou GPS Garmin Dakota 20 se vždy okamžitě najdu a jsem schopen provádět korekce. Balení jsem si tentokrát zásadně dělal celé sám a to dokonce několikrát za sebou. Není nic horšího, než když

Vám to někdo udělá za Vás a vy jako na potvoru nemůžete nic najít.

Ještě si dávám nášup k snídani, v podobě anglické slaniny. Jsem plně zasycen a na chvilku přemýšlím o tom, že snídane v tom důchodu budu asi vyrábět já. Venku se malinko rozednívá a tak se loučím s Janou a vydávám se směrem ke garáži.

Vše se mi podařilo nacpat do kufru auta. To je ta výhoda „one man expedition“. Proti svému předsevzetí se mi nakonec daří vyrazit do prázdných ulic asi kolem čtvrt na sedm. Jedu kolem nádraží, kde stačím ještě zahlédnout pár bývalých kolegů z práce. Vzpomínám ještě na slova mého představeného, který mi jako poslední slova říkal: „Jen abys nedopadl jako kolega XXX, ten teď lituje, že už nepracuje“. Trošku mne ta slova vyděsila. Nikdy jsem neměl problém z docházkou, nikdy jsem nebyl dlouhodobě nemocen, sakra tedy jsem snad do toho systému odvedl dost, abych v době snižující se aktivity, která je daná naprosto jasně věkem, si mohl dělat věci pro radost. Naštěstí nepatřím k lidem, kteří musejí jezdit do různých lázní a zahraničních letovisek. Mne opravdu stačí šumavská relaxace. Dluhy nemám, nový TCVR nepotřebuji.... V tom mi ta horší část mé osobnosti jasně našeptává: „No ještě jeden laciný čínský TCVR bys bral ne?“. Chechtám se tomu jak malý kluk a pomalu se dostávám na dálnici ku Praze. Jedu asi 110 km/hod a všechno mne to předjíždí. „Jo hoši, já se vyprovokovat nedám. Musím mít

spotřebu důchodce, to je kolem 5.5 litrů na 100 km a to se tady u tohoto auta dá lehce dosáhnout“. V duchu si ještě dělám výpočet. Jestli ujeďu něco kolem 1000 km, pak úspora půl litru na sto kilometrů mi vynese 5 litrů benzínu, což je někde kolem 180 Kč ušetřených za 14 dní. To je asi 12.90 Kč na den. Přemýšlím, zda jsem se nezmýlil. Ne je to snad dobře. A kolik piv vypiješ a co stojí jedno pivo? Opět se mi rozjasňuje tvář a klidně si přišlápnu pedál. Jedu tou maximální povolenou rychlostí. Malinko jsem překvapen, co se mnou dopraváci u Prahy dělají. Zase nějaké nové silnice. Naštěstí je to dobře značené. Je něco málo před sedmou hodinou a Praha už ožívá. Jedu v koloně, ale bez větších problémů. Směr je jasný – Tábor. V Miličíně vzpomínám na povinné zastávky všech autobusů. Zde jsme stavěli mockrát. A co dát si kávu? Jasně česká Sibiř mne určitě uvaří nějakou dobrou. Paní v kiosku (no spíše slečna) mi z nějakého automatu něco naprská a tak za cenu 30 Kč si popíjím a přemýšlím, proč se ta káva tak složitě jmenuje. Přeci jenom má oblíbená Jihlavanka v půllitrovém hrníčku, to je něco. Jestli ta dovolená půjde takhle dál, tak mne připraví o můj zasloužený důchod během pár týdnů. Ne to takhle nemohu nechat, musím si vytvořit totální dohled na financemi. Koneckonců, proč jsi tak složitě studoval? Budu si psát výdaje a budu se snažit nepřekročit plánovanou cenu SRH, kterou jsem si stanovil na 8000 Kč. Mám sice v netbooku Excela, ale to je málo operativní. Zkouším, zda ve stánku není Free WIFI. Není, ale nevadí, mám v mobilu dvě karty. Vodafone a T-mobile. Ta karta T-mobile je určená na data. Mám tam každý měsíc FUP 500 MB a tu kartu jsem dostal zdarma k datovému modemu, který jsem si objednal v Alze. Je to na zkušební období 3 měsíců. Zapínám data a zjišťuji, že T-mobile chodí ve 3G jako víno. Vodafone zde má jen Edge. Že by ta masívní reklama T-mobile o nejlepší pokrytí 3G signálem byla pravdivá? Napichuji se na

Google Play a stahuji si Kingsoft Office pro Android. Hele ono je to friendly a během chvilky si zakládám tabulku „Útrat“. Paní mi chce vnutit ještě jednu poprskanou kávu. Tak to děvče ne. Ale vlastně mi jasně naznačila, že mám vypadnout. Když už jsem v tom hraní s mobilem, spouštím program SOTA Finder a zjišťuji, že nedaleko je SOTA JC063 – Javorová skála. Není to sice nejbližší, ale vyrážím. Složitými kličkami se dostávám téměř až na vrchol. Tak to je tedy ostuda, to kdyby se dozvěděl Jirka OK1DDQ, tak by mne vyhodil z klubu „pravověrných sotařů“. Sjíždím tedy až k nějakému golfovému hřišti. Nastavuji GPS a pomalu se vydávám k vrcholu.

Aha, tak to jsem na nějaké zelené cestě. Prohlížím si ty podivné krávy. Sakra, to asi

bude nějaký buvol.

Nevím čím to je, ale pěstování těchto zvířátek je poslední dobou moderní. Ale proč ne? Masa to má dost a jak jsem zjistil nedaleko campu Zvůle v předchozí dovolené, dají se z toho dělat super bifteky. Pomalu stoupám až pod věž. Nacházím hezké místo a natahuji tak typickou pádlovku. Kdo bude tím šťastlivcem a udělá se mnou první spojení? Nakonec vítězí PAOSKP. Pomalu se vracím k autu a bezmyšlenkovitě se nechávám vést pomocí GPS k cíli své cesty – Kemp Veveří v Novohradských horách. Stavím stan a přemýšlím, co s načatým odpolednem.

Zkouším ještě datové linky a opět (jako mnohokrát potom), zjišťuji, že T-mobile v této oblasti má daleko lepší datové pokrytí, než Vodafone. Rychle se převlékám a vydávám se na nedalekou čtyřbodovku JC071. Vracím se až v pozdním odpoledni. Vedle se objevili další spolunoclezníci. Samá omladina s dětmi. Paní nesměle přichází a chce půjčit otvírák na konzervy. Jo děvče, abys neřekla, půjčím ti

svůj extra kousek. Nůž s vidličkou a lžící, zakoupený v Army shopu. Snad to má i otvírák na konzervy. Paní děkuje a za několik minut mi ho vrací zpět. Už při tom vracení si všímám nějakého rozpaku. Asi to bude tím, že jsem hezký chlap a jsem vybaven perfektní výbavou (na rozdíl od Tvého svalovce). Jo holka, kdybys věděla, že já konzervy otevírám běžným kapesním nožem, tak bys to taky tak dělala. Nedá mi to a nůž prohlížím, jestli ho omyla. To je divné, on nenese stopy žádného použití. Žádná mastnota, nic. Pomalu se obracím a je mi to jasné. Paní otevírá konzervu pomocí nože HI. „No jo, to jsou ty moderní dámy, neumí pracovat ani s otvírákem konzerv“. Napadá mi, že bych ji to měl ukázat a tím ji znemožnit. Vyndávám konzervu a zkouším ji tím otvírákem otevřít. Je to divné, ale sakra co to je za krám? Není to snad otvírák na pivo? No není, ten je hned vedle. Chvilku se ještě snažím, ale opravdu nepřicházím na to, jak se ten ARMY krám má používat. V žádném případě to nejde zachytit za okraj konzervy, aby ta část co má krájet plech plnila svoji funkci. Periferním viděním vnímám, jak paní se motá kolem svého stanu tak, aby mne viděla při práci. Vzdávám to a nenápadně se na tu slečnu otáčím. Ta už to nemůže vydržet, ukazuje mi nůž a strašně se směje. Navazujeme oční kontakt a jsme rádi, že máme důvod ke smíchu. Tedy já jim dám. V tom ARMY krámu mě museli napálit. Fakt to s tím nožem nejde otevřít. Jdu si tu ostudu zapít pivem. Mají 10 Kozla a nebo 12 Regenta. Mám sice chuť na to lepší, ale jsem v důchodu a musím šetřit. Zřejmě to tu nikdo nepije a tak dostávám za 28 Kč něco zvětralého. Pane bože, tak jestli toto někdo pije, tak já ne. Provokativně to nedopíjím a ihned si objednávám dvanáctku. Jo to je o něčem jiném. Pochutnávám si a pomalu se vracím ke stanu, abych ještě zapsal spojení ze SOT do databáze. Napadá mne taková myšlenka, že kartu T-mobile zasunu do modemu a tu z modemu do mobila. Nechce se mi čerpat

energie z telefonu. Nějak to nedomýšlím a tak do druhého slotu telefonu vkládám datovou kartu Vodafone, která je pod stejným číslem jako hlavní telefonní karta. Zkrátka požádáte-li svého operátora, pak Vám na jedno telefonní číslo vystaví dvě SIM, které jsou očíslovány 1 a 2. Ta karta 1 má vždy přednost. Klidně to zasunu do druhého slotu a zapínám telefon. Nějak divně poblikuje a v závěru mi hlásí, že při aktivaci došlo k neočekávané chybě a že bude nutné telefon nastavit do továrního nastavení. Typická přiblblá otázka zní: ANO nebo NE. Ani nedočítám, co píše dál a bezmyšlenkovitě potvrzují ano. Tak to byl parádní stisk. Telefon je spokojen. Jen ještě zahlédnu zbytek hlášky – veškerá data budou smazána i na SD kartě. Hrozným skokem se snažím telefonu v tom zabránit. Klepu s ním a zuřivě mačkám na displej a to do místa, kde ještě před 5 milisekundami bylo napsáno NE. Ta mrcha vše provedla s obrovskou rychlostí. V závěru mi s nějakým parádním fontem oznámila, že provedla můj příkaz a že vše je nastaveno do továrního nastavení. Smutně koukám, jak jsem přišel o všechny programy. Zvláště je vynikající věc, že jsem přišel o mapy do Locusu. Potlačuji v sobě vztek a otevírám rum. Něco se dalo zachránit a to tím, že jsem si nastavil v Androidu možnost Back Upu. Bohužel jsem přišel o nějaké fotky a hlavně o mapy. Není to sice problém znovu nainstalovat, ale ten Internet je zde neskutečně pomalý. Sedím na židličce a běhám s modemem do míst, kde je nejlepší příjem. Nakonec se ukazuje, že je to ve výšce asi 2 metrů na nedaleké bříze. Ještě stačím zavolat na 40m bráchu. Povídáme si a mám radost, že jeho CW dávání je excelentní. Skutečně z něj roste vynikající CW provozář. Bohužel by vše chtěl urychlit. To tak nefunguje a vše chce svůj čas. Do 22. Hodiny se mi podařilo stáhnout část důležitých programů. Bohužel mapy do Locusu mají asi 5GB a to tímto pomalým Internetem by trvalo strašně dlouho. Zítra zkusím najít někde v okolí WIFI a

naladovat to tak zpátky. Ještě si uvědomuji, že nové mapy ze serveru mapy.cz se dají stáhnout a mají někde kolem 350 MB. Zapínám stahování a jdu spát. Než usnu, přemýšlím, zda touto příhodou jsem vyčerpal veškerou svoji smůlu, či zda něco ještě přijde. Jsem spokojen, první den byl krásný a až na tu příhodu s mobilem jsem spokojen. Ať žije SRH... Zdály ještě slyším, jak děti volají: „Maminko, viděla jsi tu padající hvězdu“. No jasně, vždyť jsou Perseidy, to bude nádhera. Má mysl pomalu se vnořívá do příjemného šumu z okolí.... Užívám si nádherné Alfa fáze mého mozku a tvrdě přecházím do moji „CH“ fáze (chrápací). To já však již nevnímám, to vnímá jen blízké okolí.